

[Peter Larsen.]

Ellers må jeg erkende og glæde mig over, at den højtærede minister ikke gik ind i en debat vedrørende de vanskeligheder, vi fra oppositionens side under denne debat har peget på af rent erhvervspolitisk karakter.

Må jeg dernæst gøre nogle bemærkninger til den højtærede justitsminister. Jeg erkender, at jeg her bevæger mig ind på områder, hvor det kan være svært at foretage de nøje vurderinger, der er tale om, og det håber jeg man forstår.

Jeg kan være enig med den højtærede minister i, at 1959-loven er noget væsentligt og noget centralt, men jeg kan ikke se — og det ligger måske i den bemærkning, den højtærede justitsminister gjorde om, at vi skulle være forsigtige med offentlige debatter om disse ting — at ministerens argumentation helt underbyggede påstanden om, at en skærpelse af 1959-loven ikke lader sig gennemføre. Jeg forstår godt, at det under forhandlinger med de andre lande i fællesmarkedet ikke skaber de bedste vilkår, hvis vi på forhånd bygger noget op, der virker stærkt diskriminerende. Jeg forstår godt det udgangspunkt, men jeg må samtidig have den opfattelse, at det må være vor opgave, forinden vi går til disse forhandlinger, i tiden, der går, indtil en sådan situation foreligger, at gennemføre den lovgivning, vi skønner er nødvendig. Jeg har fulgt disse forhandlinger — på lidt afstand, i hvert fald i forhold til de højtærede ministre — og jeg har erfaret, at andre lande i dette internationale spil i hvert fald søger at sikre sig på alle de områder, hvor der er mulighed for det. Det finder jeg at vi også bør gøre, og jeg imødeser gerne i udvalget, hvis stedet her ikke er velegnet, en nærmere uddybning af begrundelsen for, at den højtærede minister ikke mener at kunne gennemføre en skærpelse. Man ved jo, at de har det andre steder, man ved, at der har været en række forbehold, at der er en række overgangsbestemmelser, og jeg finder ikke, at vi fra dansk side skal skabe en forhandlingsposition, der på forhånd ude-

lukker muligheden for at sikre noget af det, der for os er centralt, nemlig i dette tilfælde den danske jord.

Må jeg endelig gøre den bemærkning til den højtærede justitsminister, der omtalte de direktiver, der er vedtaget af ministerrådet i oktober 1961, og hvori man opstiller en tidstabel for, hvordan man mener at skulle gennemføre ordningen vedrørende landbrugsejendommens etablering og omsætning, at jeg har nu forstået disse regler således, at man skal ophæve begrænsningerne i adgangen, når den pågældende har arbejdet i det pågældende værtsland 2 år i træk. Det skulle være gældende fra 31. december 1961. Dernæst står der i punkt 4 i den redegørelse, vi har modtaget, at fra udløbet af overgangsperioden, den 31. december 1969, skal alle andre — og det er ordret „andre“, jeg lægger nogen vægt på — bestemmelser af diskriminerende karakter ophæves. Altså med „andre“ forstår jeg: bortset fra de regler, der er givet på det område. Jeg ved ikke, om min udlægning er rigtig, men det er i hvert fald magtpåliggende for venstre at få disse ting klaret fuldt ud, fordi vi ligesom den høje regering er interesseret i at sikre den danske jord under hensyn til de vilkår og muligheder, fællesskabet giver os.

Jeg vil også give den højtærede justitsminister ret i, at 1959-loven ikke vil kunne holde efter udløbet af overgangstiden; derom er der ingen tvivl. Men når vi lægger så megen vægt på en udbygning af 1959-loven i overgangstiden, er det ud fra den betragtning, at det netop, hvis en sådan overgangstid forekommer, er dér, tilpasningen skal finde sted, dér, de økonomiske faktorer skal nærme sig hinanden, således at vi ikke efter den tid står med den store forskel i prisniveauet for jord og bygninger eller i afkastningsevne. Det er motiverne for venstres stilling til dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Teichert var inde på, at jeg i mit indlæg omtalte alle de handler, der ikke blev til noget, men ikke omtalte grunden hertil, og så gav det